sygn. akt: **D 5/23**

ORZECZENIE

dnia (…) roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
w składzie:

Przewodniczący: **radca prawny Paweł Strzelec**
Sędziowie: **radca prawny Marek Kulik**
radca prawny Grzegorz Koksanowicz

Protokolant Joanna Kowalska

w obecności **Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie** radcy prawnego **Huberta Ząbka**

po rozpoznaniu na rozprawach w dniu (…)r. i (…)r.

sprawy **radcy prawnego** (…) **(nr wpisu** (…)**)**, syna (…) i (…), ur. (…)r. w (…), adres zam. ul. (…), (…), adres do doręczeń: ul. (…), (…)

obwinionego to, że

1) w okresie od dnia (…) r., tj. od dnia przyjęcia od pokrzywdzonej (…)pełnomocnictwa do reprezentowania klienta w postępowaniu wieczystoksięgowym, do dnia (…) r., tj. do dnia wypowiedzenia przedmiotowego pełnomocnictwa przez męża pokrzywdzonej działającego na podstawie udzielonego mu pełnomocnictwa notarialnego, nie dochowując należytej staranności oraz rzetelności przy wykonywaniu czynności zawodowych, narażając tym samym dobro klienta na negatywne skutki swojego zaniechania oraz naruszając swoim postępowaniem godność zawodu w sposób mogący podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego, pomimo zapewniania klienta o podjętych czynnościach procesowych w zleconej sprawie czynności tych nie podejmował, nie sporządził i nie wniósł stosownego wniosku do sądu wprowadzając tym samym klienta w błąd odnośnie do realizacji zleconych mu zadań,

   czyn ten stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.).
2) w okresie od dnia (…) r. tj. od dnia udzielenia mu pełnomocnictwa do reprezentowania klienta w sprawie p-ko (…), do dnia (…) r. tj. do dnia poinformowania przez klienta w rozmowie telefonicznej o rezygnacji z jego usług i dalszego prowadzenia przez niego sprawy, nie dochowując należytej staranności oraz rzetelności przy wykonywaniu

czynności zawodowych, narażając tym samym dobro klienta na negatywne skutki swojego zaniechania oraz naruszając swoim postępowaniem godność zawodu w sposób mogący podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego, pomimo zapewnianiu klienta o wniesieniu powództwa p-ko (…) a następnie o wygraniu sprawy sądowej i skierowaniu jej do egzekucji komorniczej, powództwa nie wniósł, nie skierował sprawy do egzekucji komorniczej wprowadzając tym samym klienta w błąd odnośnie do wykonywanych przez siebie czynności, nie informował klienta o faktycznym stanie sprawy, nie przesłał klientowi do wiadomości rzekomo zapadłego w sprawie wyroku, nie poinformował klienta o szczegółach zapadłego orzeczenia, nie uzgodnił z klientem dalszego toku postępowania w sprawie oraz odmówił klientowi udzielenia informacji dotyczących osoby komornika oraz szczegółów prowadzonej egzekucji,
czyn ten stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

3) w okresie od dnia (…) r. tj. od dnia udzielenia mu pełnomocnictwa do reprezentowania klienta w sprawie p-ko (…) w (…), do dnia (…) r. tj. do dnia poinformowania przez klienta w rozmowie telefonicznej o rezygnacji z jego usług i dalszego prowadzenia przez niego sprawy, nie dochowując należytej staranności oraz rzetelności przy wykonywaniu czynności zawodowych, narażając tym samym dobro klienta na negatywne skutki swojego zaniechania oraz naruszając swoim postępowaniem godność zawodu w sposób mogący podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego, pomimo zapewnianiu klienta o wniesieniu powództwa p-ko (…) powództwa nie wniósł wprowadzając tym samym klienta w błąd odnośnie do wykonywanych przez siebie czynności,
czyn ten stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

4) w okresie od dnia (…) r. tj. od dnia poinformowania przez klienta w rozmowie telefonicznej o rezygnacji z jego usług i dalszego prowadzenia przez niego spraw p-ko (…) oraz sprawy p-ko (…) oraz wezwania obwinionego przez (…) do zwrotu wszystkich przekazanych pełnomocnikowi dokumentów, do dnia (…) r., tj. do dnia złożenia przez pokrzywdzoną zeznań przed Z-cą Rzecznika Dyscyplinarnego, nie dochowując rzetelności i uczciwości przy wykonywaniu czynności zawodowych, lekceważąc obowiązek lojalnego postępowania wobec klienta oraz kierowania się jego dobrem, naruszając swoim postępowaniem godność zawodu w sposób mogący podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego nie zwrócił (…) otrzymanych od niej dokumentów,
czyn ten stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.).

5) w dacie nieustalonej w okresie od (…) roku do dnia (…) roku w (…) działając jako pełnomocnik (…) nie dochowując należytej staranności oraz rzetelności przy

wykonywaniu czynności zawodowych, lekceważąc obowiązek lojalnego postępowania wobec klienta, kierowania się jego dobrem, wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem, należytą starannością uwzględniając profesjonalny charakter działania, naruszając swoim postępowaniem godność zawodu w sposób dyskredytujący go w opinii publicznej i podważający zaufanie do zawodu radcy prawnego, użył jako autentycznego uprzednio przez siebie podrobionego dokumentu w postaci datowanego na (…) roku zawiadomienia o badaniu (…) przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w (…) doręczając ten dokument klientowi, za który to czyn wyczerpujący dyspozycję art. 270 § 1 k.k., po uprzednim przyznaniu się do winy, został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego (…) w (…) (…) z dnia (…) r. w sprawie sygn. akt (…),
czyn ten stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

6) w okresie od dnia (…) roku tj. terminu płatności pierwszej raty rozłożonej mu postanowieniem Sądu Rejonowego (…) w (…) z dnia (…) roku sygn. (…) na 12 rat spłaty należności sądowych w łącznej kwocie (…) (słownie: (…)) złotych zasądzonych wyrokiem o którym mowa w pkt 1 niniejszego wniosku, do dnia (…) roku, tj. do dnia wydania przez Sąd Rejonowy (…) w (…) (…) sygn. akt (…) postanowienia w przedmiocie odwołania skazanemu rozłożenia należności sądowych na raty, naruszając swoim postępowaniem godność zawodu w sposób dyskredytujący go w opinii publicznej i podważający zaufanie do zawodu radcy prawnego nie dokonał żadnej wpłaty tytułem orzeczonych i rozłożonych na 12 rat należności sądowych,
czyn ten stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.).

I. Uznaje Obwinionego radcę prawnego (…) winnym tego, że:

1) w okresie od dnia (…) r., tj. od dnia przyjęcia od pokrzywdzonej (…) pełnomocnictwa do reprezentowania klienta w postępowaniu wieczystoksięgowym, do dnia (…) r., tj. do dnia wypowiedzenia przedmiotowego pełnomocnictwa przez męża pokrzywdzonej działającego na podstawie udzielonego mu pełnomocnictwa notarialnego, nie dochowując należytej staranności oraz rzetelności przy wykonywaniu czynności zawodowych, narażając tym samym dobro klienta na negatywne skutki swojego zaniechania oraz naruszając swoim postępowaniem godność zawodu w sposób mogący podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego, pomimo zapewniania klienta o podjętych czynnościach procesowych w zleconej sprawie czynności tych nie podejmował, nie sporządził i nie wniósł stosownego wniosku do sądu wprowadzając tym samym klienta w błąd odnośnie do realizacji zleconych mu zadań,
stanowiącego przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy

Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.).

2) w okresie od dnia (…) r. tj. od dnia udzielenia mu pełnomocnictwa do reprezentowania klienta w sprawie p-ko (…), do dnia (…) r. tj. do dnia poinformowania przez klienta w rozmowie telefonicznej o rezygnacji z jego usług i dalszego prowadzenia przez niego sprawy, nie dochowując należytej staranności oraz rzetelności przy wykonywaniu czynności zawodowych, narażając tym samym dobro klienta na negatywne skutki swojego zaniechania oraz naruszając swoim postępowaniem godność zawodu w sposób mogący podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego, pomimo zapewnianiu klienta o wniesieniu powództwa p-ko (…) a następnie o wygraniu sprawy sądowej i skierowaniu jej do egzekucji komorniczej, powództwa nie wniósł, nie skierował sprawy do egzekucji komorniczej wprowadzając tym samym klienta w błąd odnośnie do wykonywanych przez siebie czynności, nie informował klienta o faktycznym stanie sprawy, nie przesłał klientowi do wiadomości rzekomo zapadłego w sprawie wyroku, nie poinformował klienta o szczegółach zapadłego orzeczenia, nie uzgodnił z klientem dalszego toku postępowania w sprawie oraz odmówił klientowi udzielenia informacji dotyczących osoby komornika oraz szczegółów prowadzonej egzekucji,
stanowiącego przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

3) w okresie od dnia (…) r. tj. od dnia udzielenia mu pełnomocnictwa do reprezentowania klienta w sprawie p-ko (…) w (…), do dnia (…) r. tj. do dnia poinformowania przez klienta w rozmowie telefonicznej o rezygnacji z jego usług i dalszego prowadzenia przez niego sprawy, nie dochowując należytej staranności oraz rzetelności przy wykonywaniu czynności zawodowych, narażając tym samym dobro klienta na negatywne skutki swojego zaniechania oraz naruszając swoim postępowaniem godność zawodu w sposób mogący podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego, pomimo zapewnianiu klienta o wniesieniu powództwa p-ko (…) w (…) powództwa nie wniósł wprowadzając tym samym klienta w błąd odnośnie do wykonywanych przez siebie czynności,
stanowiącego przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

4) w okresie od dnia (…) r. tj. od dnia poinformowania przez klienta w rozmowie telefonicznej o rezygnacji z jego usług i dalszego prowadzenia przez niego spraw p-ko (…) oraz sprawy p-ko (…) oraz wezwania obwinionego przez (…) do zwrotu wszystkich przekazanych pełnomocnikowi dokumentów, do dnia (…) r., tj. do dnia złożenia przez pokrzywdzoną zeznań przed Z-cą Rzecznika Dyscyplinarnego, nie dochowując rzetelności i uczciwości przy wykonywaniu czynności zawodowych, lekceważąc obowiązek lojalnego postępowania wobec klienta oraz kierowania się jego dobrem, naruszając swoim postępowaniem godność zawodu w sposób mogący podważyć zaufanie

do zawodu radcy prawnego nie zwrócił (…) otrzymanych od niej dokumentów,
stanowiącego przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.).

5) w dacie nieustalonej w okresie od (…) roku do dnia (…) roku w (…) działając jako pełnomocnik (…) nie dochowując należytej staranności oraz rzetelności przy wykonywaniu czynności zawodowych, lekceważąc obowiązek lojalnego postępowania wobec klienta, kierowania się jego dobrem, wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem, należytą starannością uwzględniając profesjonalny charakter działania, naruszając swoim postępowaniem godność zawodu w sposób dyskredytujący go w opinii publicznej i podważający zaufanie do zawodu radcy prawnego, użył jako autentycznego uprzednio przez siebie podrobionego dokumentu w postaci datowanego na (…) roku zawiadomienia o badaniu (…) przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w (…) doręczając ten dokument klientowi, za który to czyn wyczerpujący dyspozycję art. 270 § 1 k.k., po uprzednim przyznaniu się do winy, został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego (…) w (…) (…) z dnia (…) r. w sprawie sygn. akt (…),
stanowiącego przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

6) w okresie od dnia (…) roku tj. terminu płatności pierwszej raty rozłożonej mu postanowieniem Sądu Rejonowego (…) w (…) z dnia (…) roku sygn. (…) na 12 rat spłaty należności sądowych w łącznej kwocie (…) (słownie: (…)) złotych zasądzonych wyrokiem o którym mowa w pkt 1 niniejszego wniosku, do dnia (…) roku, tj. do dnia wydania przez Sąd Rejonowy (…)w (…) (…) sygn. akt (…) postanowienia w przedmiocie odwołania skazanemu rozłożenia należności sądowych na raty, naruszając swoim postępowaniem godność zawodu w sposób dyskredytujący go w opinii publicznej i podważający zaufanie do zawodu radcy prawnego nie dokonał żadnej wpłaty tytułem orzeczonych i rozłożonych na 12 rat należności sądowych, stanowiącego przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.).

II. Za czyn wymieniony w punkcie I.1) niniejszego orzeczenia, na postawie art. 65 ust. 1 pkt 3 oraz art. 65 ust. 2ba ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych wymierza Obwinionemu radcy prawnemu (…) karę pieniężną w wysokości trzykrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego tj. kwotę 7.800 zł (słownie: siedem tysięcy osiemset złotych 00/100).

III. Za czyn wymieniony w punkcie I.2) niniejszego orzeczenia, na postawie art. 65 ust. 1 pkt 3 oraz art. 65 ust. 2ba ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych wymierza Obwinionemu radcy prawnemu (…) karę pieniężną w wysokości

trzykrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego tj. kwotę 7.800 zł (słownie: siedem tysięcy osiemset złotych 00/100).

IV. Za czyn wymieniony w punkcie I.3) niniejszego orzeczenia, na postawie art. 65 ust. 1 pkt 3 oraz art. 65 ust. 2ba ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych wymierza Obwinionemu radcy prawnemu (…) karę pieniężną w wysokości trzykrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego tj. kwotę 7.800 zł (słownie: siedem tysięcy osiemset złotych 00/100).

V. Za czyn wymieniony w punkcie I.4) niniejszego orzeczenia, na postawie art. 65 ust. 1 pkt 3 oraz art. 65 ust. 2ba ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych wymierza Obwinionemu radcy prawnemu (…) karę pieniężną w wysokości trzykrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego tj. kwotę 8.400 zł (słownie: osiem tysięcy czterysta złotych 00/100).

VI. Za czyn wymieniony w punkcie I.5) niniejszego orzeczenia, na postawie art. 65 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych wymierza Obwinionemu radcy prawnemu (…) karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres pięciu lat.

VII. Obok kary wymierzonej w punkcie VI na podstawie art. 65 ust. 2b orzeka dodatkowo zakaz wykonywania patronatu na czas lat dziesięciu.

VIII. Za czyn wymieniony w punkcie I.6) niniejszego orzeczenia, na postawie art. 65 ust. 1 pkt 3 oraz art. 65 ust. 2ba ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych wymierza Obwinionemu radcy prawnemu (…) karę pieniężną w wysokości dwukrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego tj. kwotę 6.020 zł (słownie: sześć tysięcy dwadzieścia złotych 00/100).

IX. Na podstawie art. 65^1 ust. 1 i 2 pkt 3 i 4 ustawy o radcach prawnych łączy kary orzeczone w punkcie I, II, III, IV,V i VIII i wymierza Obwinionemu łączną karę pieniężną w wysokości 37.820 zł (słownie: trzydzieści siedem tysięcy osiemset dwadzieścia złotych 00/100).

X. Na podstawie art. 70^6 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych zasądza od Obwinionego radcy prawnego (…) na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie koszty postępowania dyscyplinarnego w wysokości 4.032,70 zł (słownie: cztery tysiące trzydzieści dwa złote 70/100).

Przewodniczący Członkowie

……..… ……..…….. …..……

r.pr. Paweł Strzelec r.pr. Marek Kulik r.pr. Grzegorz Koksanowicz

Uzasadnienie

Odnośnie do czynu przypisanego obwinionemu r.pr (…) **w pkt I. 1) niniejszego orzeczenia Okręgowy Sądy Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie (dalej: Okręgowy Sąd Dyscyplinarny) stwierdził co następuje:**

We wniosku o ukaranie z dnia (…) r. (sygn. akt RD (…)) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o ukaranie radcy prawnego (…), obwinionego o to, że w okresie od dnia (…) r., tj. od dnia przyjęcia od pokrzywdzonej (…) pełnomocnictwa do reprezentowania klienta w postępowaniu wieczystoksięgowym, do dnia (…) r., tj. do dnia wypowiedzenia przedmiotowego pełnomocnictwa przez męża pokrzywdzonej, działającego na podstawie udzielonego mu pełnomocnictwa notarialnego, nie dochowując należytej staranności oraz rzetelności przy wykonywaniu czynności zawodowych, narażając tym samym dobro klienta na negatywne skutki swojego zaniechania oraz naruszając swoim postępowaniem godność zawodu w sposób mogący podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego, pomimo zapewniania klienta o podjętych czynnościach procesowych w zleconej sprawie czynności tych nie podejmował, nie sporządził i nie wniósł stosownego wniosku do sądu wprowadzając tym samym klienta w błąd odnośnie do realizacji zleconych mu zadań tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia22 listopada 2014 r.).

Rozpoznając sprawę Okręgowy Sądy Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie (dalej: Okręgowy Sąd Dyscyplinarny) ustalił, co następuje:

W dniu (…) r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęła skarga p. (…) oraz reprezentowanej przez męża (…), na podstawie pełnomocnictwa notarialnego, (…) na postępowanie radcy prawnego (…).

Z treści przedmiotowej skargi wynika, że w/w radca prawny pomimo udzielenia mu w dniu (…) r. pełnomocnictwa do reprezentowania (…) w postępowaniu wieczystoksięgowym, w przedmiocie wykreślenia z księgi wieczystej o numerze (…) służebności wpisanych w dziale III, wniosku nie złożył. Ponadto radca prawny (…) wielokrotnie udzielał klientce, reprezentowanej przez męża (…), nieprawdziwych informacji twierdząc, że sprawa jest w toku.

W dniu (…) r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wszczął dochodzenie w przedmiotowej sprawie i po jego przeprowadzeniu w dniu (…) r. sporządził i skierował do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wniosek o ukaranie radcy prawnego (…). W postępowaniu prowadzonym przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego radca prawny nie ustosunkował się pisemnie do zarzutów wskazanych w skardze z dnia (…)r.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w dniu (…)r. (…) udzieliła radcy prawnemu (…)pełnomocnictwa do reprezentowania jej w postępowaniu wieczystoksięgowym, w przedmiocie wykreślenia z księgi wieczystej o numerze (…)

służebności wpisanych w dziale III.

(*Dowód: pełnomocnictwo z dnia* (…)*r. udzielone przez* (…)).

Radca prawny w okresie od (…) r. do dnia (…)r., tj. do dnia wypowiedzenia przedmiotowego pełnomocnictwa przez męża pokrzywdzonej (…), działającego na podstawie udzielonego mu pełnomocnictwa notarialnego, zapewniał kontaktującego się z nim (…), że „*sprawa jest złożona w sądzie i wszystko się toczy*". Ilekroć (…) kontaktował się z radcą prawnym (…), ten „*zawsze miał bardzo logiczne wytłumaczenia, że coś się dzieje*". Sytuacja ta trwała około dwóch lat.

(*Dowód: zeznania świadka* (…) *złożone na rozprawie w dniu* (…) *r.*).

Fakt niezłożenia w sądzie stosownego wniosku przez radcę prawnego (…) oraz zwodzenia klientów potwierdziła radca prawny (…), która przyjęła pełnomocnictwo do prowadzenia przedmiotowej sprawy i zainicjowała postępowanie.

(*Dowód: pisemne wyjaśnienie r. pr.* (…)*z dnia* (…) *r.*).

Zeznania świadka (…) Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ocenił jako wiarygodne i korespondujące z pozostałym, zebranym w sprawie materiałem dowodowym. Pełnomocnictwo udzielone w dniu (…) r. zostało wypowiedziane radcy prawnemu (…) w dniu (…) r.

(*Dowód: wypowiedzenie pełnomocnictwa z dnia* (…) *r.*).

W toku prowadzonego dochodzenia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w dniu (…) r. zwrócił się do Sądu Rejonowego (…) w (…) z pytaniem, czy przed sądem zawisła sprawa (…) w przedmiocie wykreślenia z księgi wieczystej o numerze (…) służebności wpisanych w dziale III, w której w charakterze pełnomocnika w/w występował radca prawny (…) oraz o wypożyczenie akt przedmiotowej sprawy. W odpowiedzi na powyższe, pismem z dnia (…) r. Sąd Rejonowy (…) w (…) (…) poinformował, że po przeszukaniu dostępnych urządzeń ewidencyjnych nie odnotowano sprawy zarejestrowanej w okresie od dnia (…) r. do dnia (…) r. z wniosku (…) w przedmiocie wykreślenia z księgi wieczystej o numerze (…) służebności wpisanych w dziale III, w sprawie której w charakterze pełnomocnika w/w występował radca prawny (…)

(*Dowód: wystąpienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia* (…)*r. skierowane do Sądu Rejonowego* (…) *z siedzibą w* (…)*; pisemna informacja z dnia* (…) *r. przekazana przez Sąd Rejonowy* (…) *z siedzibą w* (…)).

W dniu (…) r. radca prawny (…) stawił się na wezwanie Zastępcy Rzecznika. W tym też dniu został mu przedstawiony zarzut. Przesłuchany w tym samym dniu w charakterze obwinionego radca prawny (…) oświadczył, że zrozumiał treść zarzutu, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Wniósł o końcowe zaznajomienie z materiałami postępowania, z którego to uprawnienia, pomimo skutecznego zawiadomienia o terminie, nie skorzystał.

Odnośnie do czynu przepisanego obwinionemu radcy prawnemu (…) w pkt I. 1) niniejszego orzeczenia, obecny na rozprawie w dniu (…) r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o uznanie obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 oraz art. 65 ust. 2ba ustawy o radcach prawnych wymierzenie kary pieniężnej w wysokości trzykrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego tj. kwoty 7.800 zł (słownie: siedem tysięcy osiemset złotych 00/100). Ponadto na podstawie art. 65 ust. 2a wniósł o orzeczenie obok kary pieniężnej zakazu wykonywania patronatu na

czas pięciu lat.

Powyższy stan faktyczny Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, ujawnionych w trybie art. 405 § 2 i 4 k.p.k w związku z art. 74^1 ustawy o radcach prawnych oraz na podstawie protokołów rozpraw.

Przechodząc do oceny zachowania radcy prawnego (…) **w ramach ustalonego stanu faktycznego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny doszedł do następujących wniosków:**

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala uznać, że obwiniony radca prawny (…) jest winny popełnienia zarzucanego we wniosku o ukaranie z dnia (…) r. (sygn. akt RD (…)) przewinienia dyscyplinarnego. W świetle zgromadzonego w niniejszym postępowaniu materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że radca prawny (…) przyjął od (…) pełnomocnictwo do reprezentowania jej w postępowaniu wieczystoksięgowym, w przedmiocie wykreślenia z księgi wieczystej o numerze (…)służebności wpisanych w dziale III. Wątpliwości nie budzi również fakt, że nie złożył do Sądu Rejonowego (…) z siedzibą w (…) stosownego wniosku ani nie wykonał żadnych czynności w sprawie którą zobowiązał się prowadzić. Zgromadzone w niniejszym postępowaniu dowody jednoznacznie wskazują również, że zapewniając, że sprawa jest w sądzie wprowadził klienta w błąd odnośnie do realizacji zleconych mu zadań. Zachowanie radcy prawnego wyczerpuje znamiona deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.).

Zgodnie z art. 64 ustawy o radcach prawnych radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

Podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej obwinionego w niniejszej sprawie jest złamanie zasad etyki, do przestrzegania których zobowiązuje go przynależność do samorządu zawodowego radców prawnych. Nie ulega też wątpliwości, że radca prawny (…) swoim postępowaniem naruszył godność zawodu i zlekceważył swoje obowiązki zawodowe. Podkreślić należy, że zawód radcy prawnego jest zawodem zaufania publicznego. Relacja pomiędzy klientem, a profesjonalnym pełnomocnikiem – radcą prawnym powinna być oparta na zaufaniu. Zaufanie to wpisane jest w istotę wykonywania zawodu, jest jego immanentną cechą.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego radca prawny (…) woim zachowaniem podważył stosunek zaufania jakim obdarzył go klient, tym samym wykreował sytuację, która podważa zaufanie do zawodu radcy prawnego. Działania radcy prawnego (…) naruszają godność zawodu radcy prawnego bowiem, jak stanowi art. 11. ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.): „*Naruszeniem godności zawodu radcy prawnego jest w szczególności takie postępowanie radcy prawnego, które mogłoby zdyskredytować go w opinii publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego*”.

W niniejszej sprawie zachowanie radcy prawnego wyczerpuje znamiona opisane w powołanym przepisie KERP, co skutkuje naruszeniem godności zawodu poprzez spowodowanie sytuacji podważającej zaufanie do zawodu radcy prawnego. Nie sposób

inaczej ocenić faktu, że radca prawny po mimo zapewniania klienta o podjętych czynnościach procesowych w zleconej sprawie, czynności tych nie podejmował, nie sporządził i nie wniósł stosownego wniosku do sądu, wprowadzając tym samym klienta w błąd odnośnie do realizacji zleconych mu zadań. Zachowaniem swoim radca prawny naruszył obowiązek sumiennego i starannego wykonywania czynności zawodowych jak również obwiązek lojalnego postępowania i kierowania się dobrem klienta podczas świadczenia pomocy prawnej. Zachowanie radcy prawnego (…) w sprawie stanowiącej przedmiot niniejszego postępowania w sposób nie budzący wątpliwości naruszało wskazane wyżej obowiązki.

Mając na uwadze powyższe Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał radcę prawnego (…) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne wynikające z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.). Z tytułu popełnienia opisanego przewinienia dyscyplinarnego wymierzył obwinionemu, na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 oraz art. 65 ust. 2ba ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych, karę pieniężną w wysokości trzykrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego tj. kwotę 7.800 zł (słownie: siedem tysięcy osiemset złotych 00/100).

Wymierzając obwinionemu karę pieniężną Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że kara ta stanowi adekwatną reakcję dyscyplinarną za przypisany obwinionemu czyn. Sama wysokość kary wymierzonej obwinionemu na poziomie 7.800 złotych, w ocenie Sądu nie jawi się jako szczególnie surowa ale sprawiedliwa – zarówno w kontekście przypisanego przewinienia, jak też na tle ustawowych granic wymiaru sankcji określonych w art. 65 ust. 1 ust. 2ba ustawy. Zgodnie bowiem z powołanym przepisem karę pieniężną wymierza się w granicach od półtorakrotności do dwunastokrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że wymierzona obwinionemu kara jest adekwatna do wagi i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinionego przewinienia dyscyplinarnego. W ocenie Sądu kara ta spełni swoją funkcję w zakresie prewencji indywidualnej oraz generalnej i spowoduje, że obwiniony w przyszłości będzie przestrzegał zasad deontologii zawodowej oraz nie popełni przewinienia dyscyplinarnego.

Odnośnie do czynu przypisanego obwinionemu r.pr (…) **w pkt I. 2) niniejszego orzeczenia Okręgowy Sądy Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie (dalej: Okręgowy Sąd Dyscyplinarny) stwierdził co następuje:**

We wniosku o ukaranie z dnia (…) r. (sygn. akt. RD - (…)) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o ukaranie radcy prawnego (…), obwinionego o to, że w okresie od dnia (…) r. tj. od dnia udzielenia mu pełnomocnictwa do reprezentowania klienta w sprawie p-ko (…), do dnia (…) r. tj. do dnia poinformowania przez klienta w rozmowie telefonicznej o rezygnacji z jego usług i dalszego prowadzenia przez niego sprawy, nie dochowując należytej staranności oraz rzetelności przy wykonywaniu czynności zawodowych, narażając tym samym dobro klienta na negatywne skutki swojego zaniechania oraz naruszając swoim postępowaniem godność zawodu w sposób mogący podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego, pomimo zapewnianiu klienta o wniesieniu powództwa p-ko (…) a następnie o

wygraniu sprawy sądowej i skierowaniu jej do egzekucji komorniczej, powództwa nie wniósł, nie skierował sprawy do egzekucji komorniczej wprowadzając tym samym klienta w błąd odnośnie do wykonywanych przez siebie czynności, nie informował klienta o faktycznym stanie sprawy, nie przesłał klientowi do wiadomości rzekomo zapadłego w sprawie wyroku, nie poinformował klienta o szczegółach zapadłego orzeczenia, nie uzgodnił z klientem dalszego toku postępowania w sprawie oraz odmówił klientowi udzielenia informacji dotyczących osoby komornika oraz szczegółów prowadzonej egzekucji, tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.).

Rozpoznając sprawę Okręgowy Sądy Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie (dalej: Okręgowy Sąd Dyscyplinarny) ustalił, co następuje:

W dniu (…) r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęła skarga p. (…) na postępowanie radcy prawnego (…). Z treści przedmiotowej skargi wynikało, że w/w radca prawny pomimo udzielenia mu w dniu (…) r. pełnomocnictwa do reprezentowania skarżącej przed sądem w sprawie o zapłatę p-ko (…), a następnie zapewniania klientki, że pozew został napisany i wniesiony, pozwu nie złożył. Radca prawny zapewnił klientkę, że pozew został złożony, następnie, że sprawa została wygrana, a także że on zajmie się egzekucją. Mimo upływu lat skarżąca nie uzyskała żadnej wpłaty z egzekucji komorniczej, nie otrzymała też danych komornika prowadzącego egzekucję. W dniu (…) r. na konto skarżącej wpłynęła kwota 600 zł wysłana przez mec. (…), a w dniu (…) r. kwota 5000 zł.

(*Dowód – skarga* (…) *z* (…)*r.*)

(…) r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wszczął dochodzenie w przedmiotowej sprawie.

W postępowaniu Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wykonał szereg czynności dowodowych. W szczególności przesłuchał pokrzywdzoną w charakterze świadka, wystąpił do Sądu Rejonowego w (…) z pytaniami, czy w okresie od dnia (…) r. do dnia (…) r., zawisła sprawa z powództwa (…) reprezentowanej przez radcę prawnego (…)p-ko (…). (…) r. skierował do Sądu Rejonowego w (…) pytanie, czy od dnia (…) r. do dnia (…) r. toczyła się sprawa z powództwa (…) reprezentowanej przez radcę prawnego (…). W dniu (…)r. Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego zwrócił się pisemnie do radcy prawnego (…) o udzielenie wyjaśnień w przedmiocie współpracy z radcą prawnym (…) i wyjaśnienia szczegółów tej współpracy. Radca Prawny (…) w dniu (…) r. (data wpływu (…)r.) udzieliła odpowiedzi. Przesłuchany w dniu (…) r. w charakterze obwinionego radca prawny (…) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień, nie ustosunkował się też pisemnie do zarzutów wskazanych w skardze z dnia (…)r. W dniu (…)r. wniósł o końcowe zaznajomienie z materiałami postępowania, z którego to uprawnienia, pomimo skutecznego zawiadomienia o terminie, nie skorzystał.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego sporządził i skierował do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wniosek o ukaranie radcy prawnego (…).

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o uznanie Obwinionego za winnego czynu z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.) i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 oraz art. 65 ust. 2ba ustawy o radcach prawnych wymierzenie kary pieniężnej w wysokości trzykrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego tj. kwoty 7.800 zł (słownie: siedem tysięcy osiemset złotych 00/100). Ponadto na podstawie art. 65 ust. 2a wniósł
o orzeczenie obok kary pieniężnej zakazu wykonywania patronatu na czas pięciu lat.

Przechodząc do oceny zachowania radcy prawnego (…) **w ramach ustalonego stanu faktycznego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny doszedł do następujących wniosków:**

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala uznać, że obwiniony radca prawny (…) jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu.

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że w dniu (…) r. (…) udzieliła radcy prawnemu (…) pełnomocnictwa do reprezentowania jej w sprawie o zapłatę przeciwko (…).

(*Dowód – skarga* (…) *z* (…)*r.*)

Powództwo w tej sprawie w ogóle nie zostało przez niego złożone. Radca prawny (…) poinformował pokrzywdzoną, że pozew został wniesiony i należy oczekiwać na wyznaczenie terminu rozprawy. Informował ponadto, że na bieżąco monitoruje stan spraw. Obwiniony poinformował klientkę, że sprawa przeciwko (…) została rozpoznana przez sąd i wygrana. Nie poinformował jednak o wysokości zasądzonego odszkodowania, natomiast zaproponował, że zajmie się egzekucją. W ciągu kolejnych dwóch lat pokrzywdzona nie uzyskała żadnej wpłaty z egzekucji komorniczej. Wielokrotnie zwracała się do obwinionego o wskazanie danych komornika prowadzącego egzekucję, jednak obwiniony nigdy jej tych danych nie podał, natomiast (…) r. na konto pokrzywdzonej wpłynęła kwota 600 zł wysłana przez mec. (…), po czym w rozmowie telefonicznej zapewnił on, że od (…) r. sukcesywnie na konto skarżącej będą wpływać pieniądze z egzekucji. Miało to wynikać z okoliczności, że komornik przesyła pieniądze na konto obwinionego, a on przelewa je na konto skarżącej. W dniu (…) r. obwiniony przesłał na konto skarżącej kwotę 5000 zł.

Jak wynika z odpowiedzi Zastępcy Prezesa Sądu (…) w (…) na pytanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (…) r. w okresie od dnia (…) r. do dnia (…) r. nie zawisła żadna sprawa z powództwa (…) reprezentowanej przez radcę prawnego (…) przeciwko (…), o zapłatę.

(*Dowód - pismo Zastępcy Prezesa Sądu* (…) *w* (…) *z dnia* (…)*r.*).

Z odpowiedzi Prezesa Sądu (…) w (…) na pytanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (…) r. Prezes Sądu Rejonowego w (…) poinformował, że począwszy od dnia (…)r. do dnia (…) r. nie toczyła się sprawa z powództwa (…) reprezentowanej przez radcę prawnego (…). W wydziale nie zarejestrowano żadnej sprawy z powództwa (…).

(*Dowód - pismo Prezesa Sądu Rejonowego w* (…) *z dnia* (…)*r.*)

W świetle tych okoliczności nie ma wątpliwości, że radca prawny (…)faktycznie przyjął pełnomocnictwo do prowadzenia sprawy przeciwko (…), ale pozwu nie złożył, a

sprawy nie prowadził. Z ustaleń w sprawie wynika, że korespondował w tej sprawie z pokrzywdzoną wprowadzając ją w błąd odnośnie do faktycznego stanu sprawy.

(*Dowód – protokół przesłuchania pokrzywdzonej* (…))

Zachowanie radcy prawnego wyczerpuje znamiona deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia
22 listopada 2014 r.)

Zgodnie z art. 64 ustawy o radcach prawnych radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

Podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej obwinionego w niniejszej sprawie jest złamanie zasad etyki, do przestrzegania których zobowiązuje go przynależność do samorządu zawodowego radców prawnych. Nie ulega też wątpliwości, że radca prawny (…)swoim postępowaniem naruszył godność zawodu i zlekceważył swoje obowiązki zawodowe. Podkreślić należy, że zawód radcy prawnego jest zwodem zaufania publicznego. Relacja pomiędzy klientem, a profesjonalnym pełnomocnikiem – radcą prawnym powinna być oparta na zaufaniu. Zaufanie to wpisane jest w istotę wykonywania zawodu, jest jego immanentną cechą.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego radca prawny (…) swoim zachowaniem podważył stosunek zaufania jakim obdarzył go klient, tym samym wykreował sytuację, która podważa zaufanie do zawodu radcy prawnego. Działania radcy prawnego (…) naruszają godność zawodu radcy prawnego bowiem, jak stanowi art. 11. ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.): „*Naruszeniem godności zawodu radcy prawnego jest w szczególności takie postępowanie radcy prawnego, które mogłoby zdyskredytować go w opinii publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego*”.

W niniejszej sprawie zachowanie radcy prawnego wyczerpuje znamiona opisane w powołanym przepisie KERP, co skutkuje naruszeniem godność zawodu poprzez spowodowanie sytuacji podważającej zaufanie do zawodu radcy prawnego. Nie sposób inaczej ocenić faktu, że radca prawny po mimo zapewniania klienta o podjętych czynnościach procesowych w zleconej sprawie, czynności tych nie podejmował, nie sporządził i nie wniósł pozwu do sądu, wprowadzając tym samym klienta w błąd odnośnie do realizacji zleconych mu zadań. Zachowaniem swoim radca prawny naruszył obowiązek sumiennego i starannego wykonywania czynności zawodowych jak również obwiązek lojalnego postępowania i kierowania się dobrem klienta podczas świadczenia pomocy prawnej. Zachowanie radcy prawnego (…) w sprawie stanowiącej przedmiot niniejszego postępowania w sposób nie budzący wątpliwości naruszało wskazane wyżej obowiązki.

Mając na uwadze powyższe Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał radcę prawnego (…) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne wynikające z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.) i

wymierzył mu za to karę pieniężną w wysokości trzykrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego tj. kwotę 7.800 zł (słownie: siedem tysięcy osiemset złotych 00/100).

Wymierzając obwinionemu karę pieniężną Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że kara ta stanowi adekwatną reakcję dyscyplinarną za przypisany obwinionemu czyn. Sama wysokość kary wymierzonej obwinionemu na poziomie 7.800 złotych, w ocenie Sądu nie jawi się jako szczególnie surowa ale sprawiedliwa – zarówno w kontekście przypisanego przewinienia, jak też na tle ustawowych granic wymiaru sankcji określonych w art. 65 ust. 1 ust. 2ba ustawy. Zgodnie bowiem z powołanym przepisem karę pieniężną wymierza się w granicach od półtorakrotności do dwunastokrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

Odnośnie do czynu przypisanego obwinionemu r.pr (…)**w pkt I. 3) niniejszego orzeczenia Okręgowy Sądy Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie (dalej: Okręgowy Sąd Dyscyplinarny) stwierdził co następuje:**

We wniosku o ukaranie z dnia (…) r. (sygn. akt. RD - (…)) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o ukaranie radcy prawnego (…), obwinionego o to, że w okresie od dnia (…) r. tj. od dnia udzielenia mu pełnomocnictwa do reprezentowania klienta w sprawie przeciwko (…) w (…), do dnia (…) r. tj. do dnia poinformowania przez klienta w rozmowie telefonicznej o rezygnacji z jego usług i dalszego prowadzenia przez niego sprawy, nie dochowując należytej staranności oraz rzetelności przy wykonywaniu czynności zawodowych, narażając tym samym dobro klienta na negatywne skutki swojego zaniechania oraz naruszając swoim postępowaniem godność zawodu w sposób mogący podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego, pomimo zapewnianiu klienta o wniesieniu powództwa przeciwko (…) w (…) powództwa nie wniósł wprowadzając tym samym klienta w błąd odnośnie do wykonywanych przez siebie czynności, t.j. przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.).

Rozpoznając sprawę Okręgowy Sądy Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie (dalej: Okręgowy Sąd Dyscyplinarny) ustalił, co następuje:

W dniu (…) r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęła skarga p. (…) na postępowanie radcy prawnego (…). Z treści przedmiotowej skargi wynikało, że w/w radca prawny pomimo udzielenia mu w dniu (…) r. pełnomocnictwa do reprezentowania skarżącej w sprawie o odszkodowanie i zadośćuczynienie p-ko (…) „(…)" w (…), a następnie zapewniania klientki, że pozew został napisany i wniesiony, pozwu nie złożył. Radca prawny zapewnił klientkę, że pozew został złożony.

(*Dowód – protokół przesłuchania pokrzywdzonej* (…))

(…) r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wszczął dochodzenie w przedmiotowej sprawie.

W postępowaniu Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wykonał szereg czynności dowodowych. W szczególności przesłuchał pokrzywdzoną w charakterze świadka, wystąpił do Sądu Rejonowego, czy przed Sądem Rejonowym w (…) w okresie od dnia (…) r. do dnia (…) r., zawisła sprawa z powództwa (…)reprezentowanej przez radcę prawnego (…) p-ko (…)(…), o odszkodowanie i zadośćuczynienie. (…)r. skierował do Sądu Rejonowego w (…) pytanie, czy od dnia (…)r. do dnia (…) r. toczyła się sprawa z powództwa (…) reprezentowanej przez radcę prawnego (…). W dniu (…)r. Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego zwrócił się pisemnie do radcy prawnego (…) o udzielenie wyjaśnień w przedmiocie współpracy z radcą prawnym (…) i wyjaśnienia szczegółów tej współpracy. Radca Prawny (…) w dniu (…) r. (data wpływu (…) r.) udzieliła odpowiedzi. Przesłuchany w dniu (…) r. w charakterze obwinionego radca prawny (…) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień, nie ustosunkował się też pisemnie do zarzutów wskazanych w skardze z dnia (…) r. Wniósł o końcowe zaznajomienie z materiałami postępowania, z którego to uprawnienia, pomimo skutecznego zawiadomienia o terminie, nie skorzystał.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego sporządził i skierował do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wniosek o ukaranie radcy prawnego (…).

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o uznanie Obwinionego za winnego czynu z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.) i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 oraz art. 65 ust. 2ba ustawy o radcach prawnych wymierzenie kary pieniężnej w wysokości trzykrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego tj. kwoty 7.800 zł (słownie: siedem tysięcy osiemset złotych 00/100). Ponadto na podstawie art. 65 ust. 2a wniósł
o orzeczenie obok kary pieniężnej zakazu wykonywania patronatu na czas pięciu lat.

Przechodząc do oceny zachowania radcy prawnego (…) **w ramach ustalonego stanu faktycznego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny doszedł do następujących wniosków:**

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala uznać, że obwiniony radca prawny (…) jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu.

Jak wynika z odpowiedzi Zastępcy Prezesa Sądu Rejonowego w (…) na pytanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (…) r. w okresie od dnia (…) r. do dnia (…) r. nie zawisła żadna sprawa z powództwa (…) reprezentowanej przez radcę prawnego (…) przeciwko (…), o zapłatę.

(*Dowód - pismo Zastępcy Prezesa Sądu Rejonowego w* (…) *z dnia* (…)*r.*).

Z odpowiedzi Prezesa Sądu Rejonowego w (…) na pytanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (…) r. wynika, że począwszy od dnia (…) r. do dnia (…) r. nie toczyła się sprawa z powództwa (…)reprezentowanej przez radcę prawnego (…). W wydziale nie zarejestrowano żadnej sprawy z powództwa (…).

(*Dowód - pismo Prezesa Sądu Rejonowego w* (…) *z dnia* (…)*r.*)

W świetle tych okoliczności nie ma wątpliwości, że radca prawny (…) faktycznie

przyjął pełnomocnictwo do prowadzenia sprawy przeciwko (…), ale pozwu nie złożył oraz sprawy nie prowadził. Z ustaleń w sprawie wynika, że korespondował w tej sprawie z pokrzywdzoną wprowadzając ją w błąd odnośnie do faktycznego stanu sprawy.

(*Dowód – protokół przesłuchania pokrzywdzonej* (…))

Zachowanie radcy prawnego wyczerpuje znamiona deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.)

Zgodnie z art. 64 ustawy o radcach prawnych radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

Podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej obwinionego w niniejszej sprawie jest złamanie zasad etyki, do przestrzegania których zobowiązuje go przynależność do samorządu zawodowego radców prawnych. Nie ulega też wątpliwości, że radca prawny (…) swoim postępowaniem naruszył godność zawodu i zlekceważył swoje obowiązki zawodowe. Podkreślić należy, że zawód radcy prawnego jest zwodem zaufania publicznego. Relacja pomiędzy klientem, a profesjonalnym pełnomocnikiem – radcą prawnym powinna być oparta na zaufaniu. Zaufanie to wpisane jest w istotę wykonywania zawodu, jest jego immanentną cechą.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego radca prawny (…) swoim zachowaniem podważył stosunek zaufania jakim obdarzył go klient, tym samym wykreował sytuację, która podważa zaufanie do zawodu radcy prawnego. Działania radcy prawnego (…) naruszają godność zawodu radcy prawnego bowiem, jak stanowi art. 11. ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.): „*Naruszeniem godności zawodu radcy prawnego jest w szczególności takie postępowanie radcy prawnego, które mogłoby zdyskredytować go w opinii publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego*”.

W niniejszej sprawie zachowanie radcy prawnego wyczerpuje znamiona opisane w powołanym przepisie KERP, co skutkuje naruszeniem godność zawodu poprzez spowodowanie sytuacji podważającej zaufanie do zawodu radcy prawnego. Nie sposób inaczej ocenić faktu, że radca prawny po mimo zapewniania klienta o podjętych czynnościach procesowych w zleconej sprawie, czynności tych nie podejmował, nie sporządził i nie wniósł stosownego wniosku do sądu, wprowadzając tym samym klienta w błąd odnośnie do realizacji zleconych mu zadań. Zachowaniem swoim radca prawny naruszył obowiązek sumiennego i starannego wykonywania czynności zawodowych jak również obwiązek lojalnego postępowania i kierowania się dobrem klienta podczas świadczenia pomocy prawnej. Zachowanie radcy prawnego (…) w sprawie stanowiącej przedmiot niniejszego postępowania w sposób nie budzący wątpliwości naruszało wskazane wyżej obowiązki.

Mając na uwadze powyższe Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał radcę prawnego (…) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne wynikające z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.) i wymierzył mu za to karę pieniężną w wysokości trzykrotności minimalnego wynagrodzenia

za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego tj. kwotę 7.800 zł (słownie: siedem tysięcy osiemset złotych 00/100).

Wymierzając obwinionemu karę pieniężną Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że kara ta stanowi adekwatną reakcję dyscyplinarną za przypisany obwinionemu czyn. Sama wysokość kary wymierzonej obwinionemu na poziomie 7.800 złotych, w ocenie Sądu nie jawi się jako szczególnie surowa ale sprawiedliwa – zarówno w kontekście przypisanego przewinienia, jak też na tle ustawowych granic wymiaru sankcji określonych w art. 65 ust. 1 ust. 2ba ustawy. Zgodnie bowiem z powołanym przepisem karę pieniężną wymierza się w granicach od półtorakrotności do dwunastokrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

Odnośnie do czynu przypisanego obwinionemu r.pr (…) **w pkt I. 4) niniejszego orzeczenia Okręgowy Sądy Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie (dalej: Okręgowy Sąd Dyscyplinarny) stwierdził co następuje:**

We wniosku o ukaranie z dnia (…) r. (sygn. akt. (…)) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o ukaranie radcy prawnego (…), obwinionego o to, że w okresie od dnia (…) r. tj. od dnia poinformowania przez klienta w rozmowie telefonicznej o rezygnacji z jego usług i dalszego prowadzenia przez niego spraw p-ko (…) oraz sprawy przeciwko (…) oraz wezwania obwinionego przez (…) do zwrotu wszystkich przekazanych pełnomocnikowi dokumentów, do dnia (…) r., tj. do dnia złożenia przez pokrzywdzoną zeznań przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego, nie dochowując rzetelności i uczciwości przy wykonywaniu czynności zawodowych, lekceważąc obowiązek lojalnego postępowania wobec klienta oraz kierowania się jego dobrem, naruszając swoim postępowaniem godność zawodu w sposób mogący podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego nie zwrócił (…) otrzymanych od niej dokumentów, tj. przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.).

(…) r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wszczął dochodzenie w przedmiotowej sprawie.

W postępowaniu Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wykonał szereg czynności dowodowych. W szczególności przesłuchał pokrzywdzoną w charakterze świadka, wystąpił do Sądu Rejonowego w (…) z pytaniami, czy w okresie od dnia (…) r. do (…) r., zawisła sprawa z powództwa (…) reprezentowanej przez radcę prawnego (…) przeciwko (…), o zapłatę oraz czy przed Sądem Rejonowym w (…) w okresie od dnia (…) r. do dnia (…) r., zawisła sprawa z powództwa (…) reprezentowanej przez radcę prawnego (…) p-ko (…) w (…), o odszkodowanie i zadośćuczynienie. (…) r. skierował do Sądu Rejonowego w (…) pytanie, czy od dnia (…) r. do dnia (…) r. toczyła się sprawa z powództwa (…) reprezentowanej przez radcę prawnego (…). W dniu (…) r. Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego zwrócił się pisemnie do radcy prawnego (…) o udzielenie wyjaśnień w przedmiocie współpracy z radcą prawnym (…) i wyjaśnienia szczegółów tej współpracy. Radca Prawny (…) w dniu (…) r. (data wpływu (…) r.) udzieliła odpowiedzi. Przesłuchany w dniu (…) r. w charakterze obwinionego radca prawny (…) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień, nie ustosunkował się też pisemnie do zarzutów

wskazanych w skardze z dnia (…) r. W dniu (…) r. wniósł o końcowe zaznajomienie z materiałami postępowania, z którego to uprawnienia, pomimo skutecznego zawiadomienia o terminie, nie skorzystał.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o uznanie Obwinionego za winnego czynu tj. czynu z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.) wniósł o uznanie Obwinionego winnym zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 oraz art. 65 ust. 2ba ustawy o radcach prawnych wymierzenie kary pieniężnej w wysokości trzykrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego tj. kwoty 8.400 zł (słownie: osiem tysięcy czterysta złotych 00/100). Ponadto na podstawie art. 65 ust. 2a wniósł o orzeczenie, obok kary pieniężnej, zakazu wykonywania patronatu na czas pięciu lat.

Przechodząc do oceny zachowania radcy prawnego (…) **w ramach ustalonego stanu faktycznego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny doszedł do następujących wniosków:**

Z ustaleń przeprowadzonych w sprawie wynika, że pokrzywdzona nie otrzymała od obwinionego dokumentacji, którą uprzednio przekazała obwinionemu. W rozmowie telefonicznej we (…) r. mec. (…) poinformował skarżącą, że nie będzie dłużej zajmował się jej sprawami, a wszystkie dokumenty odeśle listem poleconym. W korespondencji mms przesłał skarżącej potwierdzenie nadania dokumentów, które jednak nigdy do niej nie dotarły. Mecenas (…) po nadaniu przesyłki przekierował ją z powrotem do siebie. Dlatego dokumentacja ta nigdy nie została faktycznie doręczona pokrzywdzonej.

(*Dowód – zeznania pokrzywdzonej* (…))

Tymczasem zgodnie z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny nie może odmówić wydania klientowi na jego wniosek, po zakończeniu stosunku prawnego na podstawie którego prowadził sprawę, otrzymanych od niego dokumentów oraz pism procesowych w sprawach, które prowadził. Obowiązek ten jest niezwykle istotnym elementem budującym stosunek zaufania między radcą prawnym i reprezentowaną stroną, a jego niewykonanie, niezależnie od naruszenia owego stosunku zaufania może narazić stronę na utrudnienie w dochodzeniu jej praw. Przyjąć więc należy, że postępowanie radcy prawnego (…) w niniejszej sprawie stanowiło zachowanie podważające zaufanie do zawodu radcy prawnego, w rozumieniu art. 11. ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz godziło w dobrze rozumiany interes reprezentowanej strony.

Mając na uwadze powyższe Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał radcę prawnego (…) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne wynikające z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.) i za to wymierzył Obwinionemu radcy prawnemu (…) karę pieniężną w wysokości trzykrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego tj. kwotę 8.400 zł (słownie: osiem tysięcy czterysta złotych 00/100).

Wymierzając obwinionemu karę pieniężną Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że

kara ta stanowi adekwatną reakcję dyscyplinarną za przypisany obwinionemu czyn. Sama wysokość kary wymierzonej obwinionemu na poziomie 8.400 złotych, w ocenie Sądu nie jawi się jako szczególnie surowa ale sprawiedliwa – zarówno w kontekście przypisanego przewinienia, jak też na tle ustawowych granic wymiaru sankcji określonych w art. 65 ust. 1 ust. 2ba ustawy. Zgodnie bowiem z powołanym przepisem karę pieniężną wymierza się w granicach od półtorakrotności do dwunastokrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że wymierzona obwinionemu kara jest adekwatna do wagi i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinionego przewinienia dyscyplinarnego.

Odnośnie do czynów przepisanych obwinionemu r.pr (…) **w pkt I. 5 i 6 niniejszego orzeczenia Okręgowy Sądy Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie (dalej: Okręgowy Sąd Dyscyplinarny) stwierdził co następuje**

We wniosku o ukaranie z dnia (…) r. (sygn. akt (…)) Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o ukaranie radcy prawnego (…), obwinionego o to, że w dacie nieustalonej w okresie od (…)roku do dnia (…)roku w Lublinie działając jako pełnomocnik (…) nie dochowując należytej staranności oraz rzetelności przy wykonywaniu czynności zawodowych, lekceważąc obowiązek lojalnego postępowania wobec klienta, kierowania się jego dobrem, wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem, należytą starannością uwzględniając profesjonalny charakter działania, naruszając swoim postępowaniem godność zawodu w sposób dyskredytujący go w opinii publicznej i podważający zaufanie do zawodu radcy prawnego, użył jako autentycznego uprzednio przez siebie podrobionego dokumentu w postaci datowanego na (…) roku zawiadomienia o badaniu (…) przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w (…) doręczając ten dokument klientowi, za który to czyn wyczerpujący dyspozycję art. 270 § 1 k.k., po uprzednim przyznaniu się do winy, został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego (…) w (…) (…) z dnia (…) r. w sprawie sygn. akt (…) tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.). Drugi z zarzutów zawartych w w/w wniosku o ukaranie radcy prawnego (…) dotyczył tego, że w okresie od dnia (…) roku tj. terminu płatności pierwszej raty rozłożonej mu postanowieniem Sądu Rejonowego (…) w (…) z dnia (…) r. sygn. akt (…) na 12 rat spłaty należności sądowych w łącznej kwocie (…) (słownie: (…) złotych (…)) złotych zasądzonych wyrokiem z dnia (…) r., sygn. akt (…), do dnia (…) r., tj. do dnia wydania przez Sąd Rejonowy (…) w (…) sygn. akt (…) postanowienia w przedmiocie odwołania skazanemu rozłożenia należności sądowych na raty, naruszając swoim postępowaniem godność zawodu w sposób dyskredytujący go w opinii publicznej i podważający zaufanie do zawodu radcy prawnego nie dokonał żadnej wpłaty tytułem orzeczonych i rozłożonych na 12 rat należności sądowych tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.).

Rozpoznając sprawę Okręgowy Sądy Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie (dalej: Okręgowy Sąd Dyscyplinarny) ustalił, co następuje:

W dniu (…) r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęła informacja prokuratora Prokuratury Rejonowej (…) w (…)(…) o ukończeniu postępowania przygotowawczego prowadzonego p-ko radcy prawnemu (…) podejrzanemu o czyn z art. 270 § 1 k.k. i wniesieniu w dniu (…) r. aktu oskarżenia do Sądu Rejonowego (…) w (…). W dniu (…) r. na wniosek Rzecznika Dyscyplinarnego do tut. Izby nadesłany został odpis aktu oskarżenia w w/w sprawie. Postanowienie o wszczęciu dochodzenia wydane zostało w dniu (…) r., a następnie postanowieniem z dnia (…) r. dochodzenie zostało zawieszone do czasu ukończenia postępowania karnego. W dniu (…) r. z Sądu Rejonowego (…) w (…) wpłynął odpis wyroku skazującego radcę prawnego (…) opatrzony klauzulą prawomocności. Wyrok uprawomocnił się z dniem (…) r. W dniu (…) r., w odpowiedzi na wniosek Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego, z sądu przesłano akta sprawy (…) dot. radcy prawnego (…), z których wykonano kserokopie włączone do akt dochodzenia.

W dniu (…) r. Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego wydał postanowienie o podjęciu zawieszonego dochodzenia. Postanowienie o przedstawieniu zarzutów radcy prawnemu (…) wydane zostało w dniu (…) r. Obwiniony został wezwany do osobistego stawiennictwa w dniu (…) r. celem złożenia wyjaśnień w charakterze obwinionego. Korespondencja powróciła do nadawcy jako niepodjęta w terminie. W związku z powyższym postanowienie z dnia (…) r. o przedstawieniu zarzutów wraz z pouczeniem o uprawnieniach obwinionego doręczone zostało skutecznie radcy prawnemu (…) w dniu (…) r.

Analiza zgromadzonych w sprawie dowodów, w szczególności tych wchodzących w skład akt sprawy karnej (…) prowadzonej przeciwko radcy prawnemu (…), stanowiących integralną część materiału dowodowego przed tutejszym Sądem, pozwala przyjąć, że okoliczności popełnienia czynów oraz wina Obwinionego nie budzą wątpliwości.

Odnośnie do czynu przypisanego Obwinionemu w pkt I. 5 niniejszego orzeczenia przyjąć należy, że radca prawny (…) jako pełnomocnik podjął się prowadzenia przed orangami ZUS sprawy (…) związanej z wypadkiem przy pracy na terenie (…). Obwiniony radca prawny (…) przekonywał (…) oraz jego małżonkę (…), że stosowny wniosek o przyznanie renty złożył w (…) oddziale ZUS we (…) r., choć faktycznie czynności tej nie wykonał. W nieustalonej dacie w okresie od (…) roku do dnia (…) roku w (…) obwiniony radca prawny (…) podrobił dokument w postaci datowanego na (…) r. zawiadomienia o badaniu swojego mocodawcy (…) przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w (…). Następnie użył tego dokumentu jako autentyczny doręczając podrobione pismo swemu mocodawcy. (…), małżonka (…) w trakcie wizyty w siedzibie ZUS została poinformowana, że przedmiotowe pismo zostało podrobione. Pismem z dnia (…) r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w (…) złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., polegającego na podrobieniu zawiadomienia ZUS Oddział w (…) z dnia (…) r.

(Dowód: kopia pisma z dnia (…) *r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w* (…)*-zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, kopia pisma opatrzonego oznaczeniem ZUS z dnia* (…) *r., zeznania świadka* (…) *złożone w sprawie* (…)*, zeznania świadka* (…) *złożone w sprawie* (…)*. zeznania świadka (...) złożone w sprawie sygn. akt* (…)*)*

Obwiniony radca prawny (…) przesłuchany w charakterze podejrzanego w postepowaniu przygotowawczym w sprawie karnej (syn. (…)) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 270 § 1 k.k. i odmówił składania wyjaśnień. W trakcie przesłuchania w charakterze oskarżonego na rozprawie przed Sądem Rejonowym (…) w (…) w dniu (…) r. (sygn. akt (…)) radca prawny (…) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Składając wyjaśnienia przed Sądem karnym oskarżony (…) wyjaśnił: *„Wytworzyłem taki dokument, że ma być badanie określonego dnia. Chyba zawiozłem ten dokument do* (…)*, możliwe, że Pani* (…) *go odebrała. Jak to się wydało kupiłem kwiaty Pani* (…) *i wyjaśniłem tę sytuację. Kolejnego dnia został złożony przeze mnie ten wniosek o rentę w* (…) *r. Pod koniec kwietnia uzyskałem informację, że renta została przyznana.”*.

(Dowód: protokół przesłuchania podejrzanego (…) *w sprawie karnej- sygn. akt* (…)*, protokół rozprawy z dnia* (…) *r. - sygn. akt* (…)*)*

W trakcie rozprawy w sprawie karnej (sygn. akt (…)) oskarżony (…) wniósł o umorzenie postępowania w trybie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k, ewentualnie o warunkowe umorzenie postępowania. Sąd nie uwzględnił wniosków o umorzenie ani o warunkowe umorzenie postępowania. Wobec nieuwzględnienia w/w wniosków (…) wniósł o wydanie wobec niego wyroku skazującego bez przeprowadzania dalszego postępowania i orzeczenie kary grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę (…) zł. Wyrokiem z dnia (…) r. Sąd Rejonowy (…) w (…) karny uznał (…) za winnego popełnienia czynu z art. 270 § 1 k.k. i skazał go na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę (…) zł.

(*Dowód: kopia wyroku. Sądu Rejonowego* (…) *w* (…) *z dnia* (…) *r., sygn. akt* (…)*)*

Obwiniony radca prawny (…) w prowadzonym przez Z-cę Rzecznika Dyscyplinarnego dochodzeniu nie skorzystał z przysługującego mu prawa do aktywnej obrony. Nie podjął przesłanego mu wezwania na przesłuchanie w charakterze obwinionego. Wobec powyższego postanowienie o przestawieniu zarzutów wraz z pouczeniem o przysługujących uprawnieniach zostało Obwinionemu skutecznie doręczone w dniu (…) r. W trakcie postępowania przed tutejszym Sądem Obwiniony radca prawny (…) ograniczył swą aktywność do usprawiedliwienia nieobecności na pierwszej rozprawie. Na kolejny termin rozprawy nie stawił się i nie usprawiedliwił swej nieobecności.

W świetle powyższych ustaleń Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przyjął, iż przypisany Obwinionemu w pkt I.5 niniejszego orzeczenia czyn jest tożsamy z przestępstwem za które został on prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego (…) z (…) r. syn. akt (…). Podkreślić należy, że zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Sądu Najwyższego niezależność postępowania karnego i postępowania dyscyplinarnego prowadzonego o ten sam czyn jest wynikiem tego, że inne są kryteria kwalifikacji czynu jako przewinienia dyscyplinarnego, a inne jako przestępstwa. Tożsamość przedmiotu postępowania karnego i postępowania dyscyplinarnego oznacza więc tożsamość czynu, a nie tożsamość jego ocen prawnych. Jeżeli obwiniony został skazany prawomocnym wyrokiem za popełnione przestępstwo, niezbędne jest stwierdzenie tożsamości czynu przypisanego jako przewinienie dyscyplinarne z przestępstwem, za które obwiniony został skazany, co miało miejsce w niniejszym postępowaniu. Sąd dyscyplinarny obowiązany więc jest dokonać niezbędnych ustaleń faktycznych i ocen, co do tożsamości czynu. Jest natomiast związany wyrokiem skazującym, co do popełnienia przestępstwa (jego znamion). Sądowi dyscyplinarnemu nie

wolno wręcz dokonywać w tym zakresie własnych ustaleń i ocen, a obwiniony nie może kwestionować w postępowaniu dyscyplinarnym faktu popełnienia przestępstwa (wyrok SN z dnia 18 lipca 2014 r., SNO 34/14, LEX nr 1490294 wyrok SN i z dnia 16 czerwca 2016 r., SNO 20/16; LEX nr 2069456; wyrok SN z 23 listopada 2017, SNO 48/17, LEX nr 2434714). W niniejszej sprawie fakt popełnienia przestępstwa został stwierdzony prawomocnym wyrokiem sądowym – wyrok Sądu Rejonowego (…) w (…) z (…) r., nie może więc być przez tutejszy sąd kwestionowany. Godzi się zauważyć, że odmienne stanowisko byłoby w istocie sprzeczne z przepisem art. 175 Konstytucji RP, zgodnie z którym wymiar sprawiedliwości w RP sprawują Sąd Najwyższy, sądy powszechne, sądy administracyjne oraz sądy wojskowe, do których nie należy sad dyscyplinarny (W. Kozielewicz, Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów, prokuratorów, adwokatów, radców prawnych i notariuszy, Warszawa 2012, s. 299; wyrok SN z 12 maja 2005 r. I PK 246/06, OSNP 2006/1-2/11). Należy uznać, że ewentualne zakwestionowanie przez tutejszy sąd ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd powszechny w istocie zaprzeczałoby tej regule.

Odnośnie czynu przepisanego Obwinionemu w pkt I. 6 niniejszego orzeczenia, przyjąć należy, że radca prawny (…) również jest winnym jego popełnienia. Ustalenia w tym zakresie w sposób jednoznaczny wynikają z treści postanowień Sądu Rejonowego (…) w (…). Postanowieniem z dnia (…)r. Sąd Rejonowy (…) w (…) rozłożył skazanemu (…) spłatę należności sądowych w łącznej kwocie (…)(słownie: (…)) złotych na 12 rat. Następnie, ten sam Sąd postanowieniem z dnia (…) r. odwołał skazanemu (…) rozłożenie należności sądowych na raty z uwagi na fakt, że skazany (…) nie dokonał żadnej wpłaty.

Przechodząc do oceny zachowania radcy prawnego (…) **w ramach ustalonego stanu faktycznego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny doszedł do następujących wniosków:**

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala uznać, że obwiniony radca prawny (…) jest winny popełnienia zarzucanych we wniosku o ukaranie z dnia (…) r. (sygn. akt (…)) przewinień dyscyplinarnych. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w pełni podzielił zapatrywania prawne Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego co do kwalifikacji prawnej czynów opisanych w w/w wniosku o ukaranie. W przekonaniu tutejszego Sądu zachowanie Obwinionego polegające na podrobieniu pisma ZUS datowanego na (…) r. a następnie posłużeniu się nim w obrocie prawnym stawowi wyraz daleko idącego niedochowania należytej staranności oraz rzetelności przy wykonywaniu czynności zawodowych. Popełniając ten czyn Obwiniony rażąco zlekceważył obowiązek lojalnego postępowania wobec klienta, kierowania się jego dobrem oraz wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem. W przekonaniu Sądu Obwiniony radca prawny (…) popełniając delikt dyscyplinarny stanowiący równocześnie przestępstwo umyślne naruszył swoim postępowaniem godność zawodu w sposób dyskredytujący go w opinii publicznej i podważający zaufanie do zawodu radcy prawnego. Delikt dyscyplinarny przypisany obwinionemu radcy prawnemu (…) w sposób oczywisty narusza godność zawodu radcy prawnego bowiem, jak stanowi art. 11. ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.): „*Naruszeniem godności zawodu radcy prawnego jest w szczególności takie postępowanie radcy prawnego, które mogłoby zdyskredytować go w opinii*

publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego". W ocenie Sądu zachowanie polegające na podrobieniu przedmiotowego pisma oraz posłużeniu się nim w obrocie prawnym w sposób daleko idący podważyło zaufanie do zawodu radcy prawnego zarówno po stronie mocodawcy Obwinionego jak i po stronie publicznej instytucji jaką jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Za czyn ten Sąd uznał za słuszne orzec wobec Obwinionego radcy prawnego (…) karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas lat 5. Orzekając taką karę Sąd wziął pod uwagę wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez Obwinionego. Zwraca uwagę, że czyn ten został popełniony w związku z czynnościami zawodowymi radcy prawnego. Dodatkowo czyn ten stanowi przestępstwo umyślne, za które Obwiniony został prawomocnie skazany. Popełniając powyższy delikt Obwiniony okazał lekceważący stosunek nie tylko wobec norm etycznych wiążących radców prawnych, ale również wobec powszechnie obowiązujących przepisów prawa. Wpływ na wymiar orzeczonej wobec Obwinionego kary miał również fakt jego uprzedniej karalności za popełnienie przewinienia zawodowego. Obwiniony radca prawny (…) orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…) r. został prawomocnie skazany za dwa przewinienia dyscyplinarne na karę pieniężną w wymiarze trzykrotności minimalnego wynagrodzenia tj. 7800 zł, karę nagany oraz dodatkowo zakaz wykonywania patronatu na czas pięciu lat.

Sąd wymierzając Obwinionemu karę wziął również pod uwagę występujące w sprawie okoliczności łagodzące. Należą do nich pomyślne zakończenie sprawy której Obwiniony podjął się wobec swego Mocodawcy oraz fakt finalnego przyznania się do winy w sprawie karnej.

W przekonaniu tutejszego Sądu wymierzona kara odpowiada potrzebom zapobiegawczym wobec Obwinionego, i potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Tylko bowiem długotrwałe wyeliminowanie możliwości funkcjonowania zawodowego radcy prawnego tak poważnie naruszającego obowiązujące prawo pozwoli zachować dobrą opinię społeczną o całej grupie zawodowej. Dodatkowo Sąd orzekł wobec Obwinionego zakaz sprawowania patronatu na czas 10 lat. Orzeczenie tego zakazu jest na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2b ustawy o radcach prawnych obligatoryjne. Zakaz sprawowania patronatu na czas 10 lat orzeczono, gdyż w ocenie Sądu radca prawny, który dopuszcza się tak poważnych naruszeń prawa nie gwarantuje poprawnego wykonywania patronatu, który wszak służy do kształtowania młodego pokolenia prawników. Zachowanie patrona jest postrzegane i oceniane przez aplikantów, a często naśladowane. Nie można dopuścić, by ich podstawy zawodowe i moralne były kształtowane przez osobę lekceważącą obowiązujące przepisy i godność zawodu.

Odnoście czynu, którego popełnienie przypisano Obwinionemu w pkt. I. 6 niniejszego orzeczenia Okręgowy Sąd Dyscyplinarny również w pełni podzielił zapatrywania prawne Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego, co do przyjętej kwalifikacji prawnej. Nie ulega wątpliwości, że poprzez zaniechanie spłaty orzeczonych i rozłożonych na 12 rat należności sądowych Obwiniony radca prawny (…) dopuścił się naruszenia godności zawodu w sposób dyskredytujący go w opinii publicznej i podważający zaufanie do zawodu radcy prawnego tj. popełnił przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22

listopada 2014 r.). Podstawowym obowiązkiem każdego radcy prawnego jest przestrzeganie porządku prawnego, którego istotnym elementem jest respektowanie i wykonywanie prawomocnych rozstrzygnięć sądów. W ocenie tutejszego Sądu zachowanie Obwinionego stanowi wyraz lekceważenia przez niego elementarnych obowiązków w zakresie respektowania i realizacji obowiązków nałożonych na niego przez sąd powszechny. Zwraca uwagę, że Obwiniony, na własny wniosek mógł skorzystać z dobrodziejstw rozłożenia na raty należności sądowych, które na siebie przyjął dobrowolnie poddając się karze. Obwiniony radca prawny (…) niewykonując prawomocnie orzeczonej kary w sposób oczywisty naruszył godność zawodu radcy prawnego. W ocenie Sądu zachowanie Obwinionego dyskredytuje go w opinii publicznej i podważa zaufanie do całej grupy zawodowej, gdyż przez pryzmat postępowania konkretnego radcy prawnego oceniana jest cała grupa zawodowa.

Za czyn ten, na postawie art. 65 ust. 1 pkt 3 oraz art. 65 ust. 2ba ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych Obwinionemu radcy prawnemu (…) wymierzona została kara pieniężna w wysokości dwukrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego tj. kwotę 6.020 zł. Wymierzając obwinionemu karę pieniężną Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że kara ta stanowi adekwatną reakcję dyscyplinarną na przypisany obwinionemu czyn. Sama wysokość kary wymierzonej Obwinionemu w kwocie 6.020 zł, w ocenie Sądu nie jawi się jako szczególnie surowa, ale sprawiedliwa – zarówno w kontekście przypisanego przewinienia, jak też na tle ustawowych granic wymiaru sankcji określonych w art. 65 ust. 1 ust. 2ba ustawy. W ocenie Sądu kara ta, szczególnie w zestawieniu z pozostałymi karami orzeczonymi wobec Obwinionego w niniejszej sprawie, spełni swoją funkcję w zakresie prewencji indywidualnej oraz generalnej.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny na podstawie art. 65^1 ust. 1 i 2 pkt 3 i 4 ustawy o radcach prawnych połączył kary orzeczone w punkcie I.1, I.2, I.3, I.4 i I.6 niniejszego orzeczenia i wymierzył Obwinionemu łączną karę pieniężną w wysokości 37.820 zł (słownie: trzydzieści siedem tysięcy osiemset dwadzieścia złotych 00/100). Wymierzając karę sąd wziął pod uwagę podobieństwo czynów przypisanych obwinionemu radcy prawnego, świadczące o istnieniu u niego trwałej tendencji do naruszania zasad deontologii zawodowej. Okoliczność, że obwiniony dopuścił się sześciu deliktów dyscyplinarnych polegających na rażącym naruszaniu obowiązków radcy prawnego, wymierzając karę łączną należy uwzględnić fakt, iż obwiniony swoimi kolejnymi czynami ponawia i pogłębia naruszenia obowiązków procesowych. Z uwagi na powyższe jedyną możliwą do zastosowania metodą wymiaru kary łącznej jest metoda kumulacji. Ona też została zastosowana.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie obowiązujących przepisów.

Z tych względów i na mocy powołanych przepisów sąd orzekł, jak w części dyspozytywnej orzeczenia.

POUCZENIE:

Na podstawie art. 70^4 ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych od niniejszego orzeczenia stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych

w Lublinie - w terminie czternastu dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Przewodniczący	Członkowie	
……..…	……..……..	……..……
r.pr. Paweł Strzelec	r.pr. Marek Kulik	r.pr. Grzegorz Koksanowicz